

Wyrok z dnia 22 czerwca 2011 r.

II PK 4/11

1. Sąd rozpoznający sprawę o zwrot wypłaconej pracownikowi odprawy pieniężnej jako świadczenia nienależnego jest związany wcześniejszym, prawomocnym wyrokiem zapadłym między tymi samymi stronami, zasądającym na rzecz pracownika odszkodowanie w związku z pozornością przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę (art. 365 § 1 k.p.c.).

2. Zasądzenie na rzecz pracownika odszkodowania w związku z ustaleniem braku przyczyn niedotyczących pracownika do wypowiedzenia mu umowy o pracę oznacza, że odpadła podstawa do wypłaty odprawy pieniężnej, w związku z czym przybrała ona charakter świadczenia nienależnego (art. 410 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

3. W sytuacji, gdy przyczyna niedotycząca pracownika wskazana w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę okazuje się pozorna, rozważenia wymaga, czy pracodawca nie miał świadomości, że nie był zobowiązany do wypłaty pracownikowi odprawy pieniężnej (art. 411 pkt 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

Przewodniczący SSN Zbigniew Hajn, Sędziowie SN: Romualda Spyt, Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 czerwca 2011 r. sprawy z powództwa Ministerstwa Finansów w Warszawie przeciwko Magdalenie D. o zwrot nienależnego świadczenia, na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 26 sierpnia 2010 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy w Warszawie wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2010 r. oddalił apelację pozwanej Magdaleny D. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 10 marca 2010 r. zasądającego od pozwanej na rzecz Ministerstwa Finansów w Warszawie kwotę 15.181 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2009 r. tytułem zwrotu nienależnie wypłaconej odprawy pieniężnej.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji i uznał za prawidłową ich ocenę prawną. Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynikało zaś, że Magdalena D. była zatrudniona w Ministerstwie Finansów w Warszawie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 28 lutego 2009 r., ostatnio na stanowisku naczelnika [...]. W dniu 27 listopada 2008 r. pracodawca wypowiedział pozwaną umowę o pracę ze skutkiem na dzień 28 lutego 2009 r., wskazując jako przyczynę wypowiedzenia likwidację zajmowanego przez nią stanowiska oraz likwidację komórki organizacyjnej, w której była dotychczas zatrudniona. Pracodawca wypłacił pozwaną odprawę pieniężną na podstawie art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm., zwanej dalej ustawą o zwolnieniach grupowych) w wysokości 15.181 zł. Pozwana odwołała się od powyższego wypowiedzenia, żądając uznania wypowiedzenia za bezskuteczne i zasądzenia odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia. Wyrokiem z dnia 13 maja 2009 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie w sprawie [...] zasądził od Ministerstwa Finansów w Warszawie na rzecz Magdaleny D. odszkodowanie w wysokości 18.513,81 zł uznając, między innymi, że wskazana w wypowiedzeniu przyczyna miała charakter pozorny i nie uzasadniała rozwiązania stosunku pracy z pozwaną, gdyż nie doszło do zlikwidowania komórki organizacyjnej, w której była ona zatrudniona, a jedynie zmieniono jej nazwę z zachowaniem ciągłości funkcjonowania wydziału. Apelacja Ministerstwa Finansów w Warszawie od powyższego wyroku, wobec jej wniesienia z uchybieniem ustawowego terminu, została odrzucona postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 13 października 2009 r., a następnie postanowieniem Sądu Okręgowego-Sądu Pracy w Warszawie z dnia 22 grudnia 2009 r. oddalono wniesione przez Ministerstwo zażalenie na to postanowienie. Pismem z dnia 15 maja 2009 r. pracodawca zwrócił się do pozwanej z prośbą o wyrażenie zgody na potrącenie z zasądzonego na jej rzecz odszkodowania równo-

wartości wypłaconej w dniu 28 lutego 2009 r. odprawy pieniężnej, która stała się świadczeniem nienależnym.

Przechodząc do oceny prawnej powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że na skutek wyroku Sądu Rejonowego w Warszawie z dnia 13 maja 2009 r. [...] stwierdzającego, że pracodawca niezasadnie wypowiedział pozwaną stosunek pracy z powodu likwidacji stanowiska pracy w związku z reorganizacją, a także, że wypowiedzenie umowy o pracę naruszało przepisy prawa dotyczące wypowiedzania umów o pracę, powód utracił obowiązek wypłaty pozwaną odprawy w związku z rozwiązaniem z nią umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracownika na podstawie art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych. Wypłacona pozwaną odprawa stała się świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. z uwagi na to, iż odpadła podstawa prawna istniejąca w chwili spełnienia świadczenia.

Zdaniem Sądu odwoławczego, w toku niniejszego postępowania Sąd nie był zobowiązany samodzielnie ustalać przyczyny wypowiedzenia pozwaną umowy o pracę, gdyż w tym zakresie był związany ustaleniami poczynionymi w sprawie wcześniej prawomocnie rozstrzygniętej. Z mocy art. 365 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy był związany wyrokiem Sądu Rejonowego w sprawie [...] zasądającym na rzecz pozwaną odszkodowanie w związku z bezzasadnym i bezprawnym rozwiązaniem umowy o pracę za wypowiedzeniem przez powoda i z motywami podanymi w sporządzonym do niego uzasadnieniu. Strona pozwana nie złożyła wniosków dowodowych zmierzających do wykazania istnienia innej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę niż przyczyna oparta na przepisach ustawy o zwolnieniach grupowych. Sąd Okręgowy powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2008 r., I PK 22/08 (OSNP 2010 nr 3-4, poz. 32), stwierdzający, że prawomocne zasądzenie na rzecz zwalnianej osoby odszkodowania z tytułu niezasadnego wypowiedzenia umowy o pracę bez jednoczesnego udowodnienia przez pracownika innej niż wskazana w oświadczeniu woli pracodawcy przyczyny rozwiązania stosunku pracy, i to przyczyny wyłącznej, nie upoważnia do uwzględnienia powództwa o odprawę pieniężną z art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych.

W ocenie Sądu Okręgowego w świetle poczynionych w sprawie ustaleń, uwzględniając że pozwana nie wskazała, z jakiej innej przyczyny nie dotyczącej pracownika nastąpiło wypowiedzenie jej umowy o pracę, zasadne było żądanie powoda zwrotu nienależnie spełnionego świadczenia.

W skardze kasacyjnej pozwana, zaskarżając wyrok Sądu drugiej instancji w całości, wskazała na naruszenie przepisów: 1) art. 365 § 1 k.p.c., poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie Sąd był związany ustaleniami zawartymi w uzasadnieniu do wyroku Sądu Rejonowego w Warszawie z dnia 13 maja 2009 r. w sprawie [...], w sytuacji, gdy Sąd ten nie wskazał na żadne okoliczności uzasadniające takie postępowanie, powołując się jedynie na brak stosownych wniosków dowodowych ze strony pozwanej; 2) art. 410 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., polegające na błędnej wykładni i uznaniu, że wobec uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego wyplacona pozwanej w związku z rozwiązaniem umowy o pracę za wypowiedzeniem odprawa stała się świadczeniem nienależnym, co uzasadniało roszczenie powoda o jej zwrot.

Z powołaniem się na powyższe podstawy pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

W uzasadnieniu skargi wskazała, między innymi, że z ustaleń faktycznych, poczynionych przez Sąd Rejonowy w sprawie [...] wynika, iż w Ministerstwie Finansów rzeczywiście doszło do zmian organizacyjnych, tyle że zmiany te nie uzasadniały rozwiązania stosunku pracy z pozwaną, bo nie nastąpiła likwidacja jej stanowiska pracy. Zdaniem skarżącej, mimo wadliwości formalnych w postaci braku konsultacji związkowej oraz niezasadności wypowiedzenia pozwana została zwolniona z przyczyn leżących wprost po stronie Ministerstwa Finansów. Potwierdza to materiał dowodowy zgromadzony zarówno w aktach niniejszej sprawy, jak i sprawy [...], z którego wynika, że nie było podstaw do przyjęcia, iżby przyczyny rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem leżały w jakiegokolwiek mierze po stronie Magdaleny D. Według skarżącej Sąd bezpodstawnie przerzucił ciężar dowodu w tym zakresie na stronę pozwaną. Zgodnie z regułą zawartą w art. 6 k.c., to powód winien wykazać, że z pozwaną rozwiązano stosunek pracy z przyczyn innych niż wynikające z ustawy o zwolnieniach grupowych, a strona powodowa swoich twierdzeń nie udowodniła, a co za tym idzie - powództwo powinno zostać oddalone.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw. Wadliwe (niezgodne z prawem) wypowiedzenie umowy o pracę jest czynnością skuteczną w tym sensie, że

prowadzi do rozwiązania stosunku pracy. Jeżeli u podłoża oświadczenia woli pracodawcy w tym przedmiocie leżą przy tym przyczyny niedotyczące pracownika, to choćby były one pozorne, w dniu rozwiązania stosunku pracy aktualizuje się obowiązek wypłaty pracownikowi odprawy pieniężnej przewidzianej przez art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych. Stwierdzenie, że wypowiedzenie umowy o pracę naruszało obowiązujące przepisy, może być dokonane wyłącznie w postępowaniu sądowym toczącym się na skutek powództwa pracownika o przywrócenie do pracy albo o odszkodowanie (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z 25 lutego 2009 r., II PK 164/08, OSNP 2010 nr 19-20, poz. 227 i z 4 listopada 2010 r., II PK 112/10, LEX nr 707870). Badanie rzeczywistości przyczyn wypowiedzenia może odnosić się przy tym tylko do okoliczności, które zostały przedstawione w piśmie pracodawcy zawierającym oświadczenie o wypowiedzeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009 r., II PK 108/08, LEX nr 738347).

W myśl art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Z prawomocnością orzeczenia sądowego (zarówno w ujęciu materialnym, jak i formalnym) związana jest powaga rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.), przy czym jest to konstrukcja prawna odmienna - choć ściśle powiązana - z regulacją art. 365 § 1 k.p.c. Wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Moc wiążąca orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) może być rozważana tylko wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa niż ta, w której wydano poprzednie orzeczenie oraz gdy kwestia rozstrzygnięta innym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się tylko do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia. Zdaniem Sądu Najwyższego ten aspekt występuje, gdy w poprzednim postępowaniu, w którym zapadło prawomocne orzeczenie nie brała udziału choćby jedna ze stron nowego postępowania, a nie jest ona objęta prawomocnością rozszerzoną. Nie można bowiem takiej strony obciążać dalszymi skutkami wynikającymi z prawomocnego orzeczenia. Drugi aspekt mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia. Jest on ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art. 366 § 1 k.p.c.) i występuje w

nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W nowej sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej polegający na niedopuszczalności ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc w ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 12/09, LEX nr 515722). Taka jest treść prawomocnego orzeczenia, o którym stanowi art. 365 § 1 k.p.c., a więc treść wyrażonej w nim indywidualnej i konkretnej normy prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2009 r., II PK 302/08, LEX nr 513001). A zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana. Związanie orzeczeniem oznacza zatem zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008 nr 1, poz. 20 oraz uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009 nr 2, poz. 20; Glosa 2009 nr 3, s. 24, z glosą M. Sieradzkiej).

Chociaż powagą rzeczy osądzonej objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to jednocześnie w orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu (tak np. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 marca 2002 r., II CKN 1415/00, LEX nr 53284 oraz z dnia 29 marca 2006 r., II PK 163/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 71). W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 r., V CK 528/03, LEX nr 188496 oraz z dnia 21 września 2005 r., V CK 139/05, LEX nr

186929). Tak zwanej prekluzji ulega więc tylko ten materiał procesowy, który dotyczy podstawy faktycznej w zakresie hipotezy normy materialnoprawnej zastosowanej przez sąd, natomiast twierdzenia i dowody dotyczące innej podstawy prawnej są dla konkretnej sprawy obojętne (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 97/02, OSNC 2003 nr 12, poz. 160).

Taka wykładnia przeważa w orzecznictwie i Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę uznaje jej trafność. Nie podziela natomiast poglądów odmiennych, które w szczególności zostały przedstawione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., III CSK 284/07, LEX nr 380931 i postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 511/08, LEX nr 511989.

Mając to na uwadze należy stwierdzić, że pomiędzy stronami niniejszego procesu (który dotyczy zwrotu odprawy jako świadczenia nienależnego) został już rozstrzygnięty spór, w którym wydano prawomocny wyrok. Przedmiotem wcześniejszego postępowania między tymi samymi stronami była ocena, czy pozwanej przysługuje odszkodowanie przewidziane w art. 45 § 1 k.p. na wypadek nieuzasadnionego rozwiązania z nią przez stronę powodową stosunku pracy za wypowiedzeniem. Sprawa ta została ostatecznie rozstrzygnięta przez Sąd Rejonowy prawomocnym wyrokiem z dnia 13 maja 2009 r. [...], którym zasądono na rzecz pracownicy odszkodowanie w związku z pozornością przyczyny wypowiedzenia. Prawomocność zapadłego w tej sprawie orzeczenia ma ten skutek w obecnym postępowaniu, że orzekające w nim Sądy są: po pierwsze związane oceną (stanem prawnym), że pozwanej przysługują roszczenia z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem (a więc, że wypowiedzenie umowy o pracę było nieuzasadnione); a po drugie (co w kontekście rozważanego problemu ważniejsze) obowiązkiem Sądów jest respektowanie tych okoliczności faktycznych ustalonych w sposób stanowczy we wcześniejszej sprawie, które określały istotę sporu i uzasadniały uwzględnienie zgłoszonego w niej roszczenia. Inaczej rzecz ujmując, w rozpoznawanej sprawie należało ocenić, jakie były istotne ustalenia i oceny prawne, które spowodowały uwzględnienie powództwa w poprzedniej sprawie między stronami, przyjmując związaną nimi w rozpoznawanej sprawie i dokonać ich kwalifikacji z punktu widzenia prawa pozwanej do odprawy. Trafne jest zatem stanowisko Sądu Okręgowego, że „w toku niniejszego postępowania Sąd Rejonowy nie był obowiązany badać kwestii dotyczących przyczyn wypowiedzenia pozwanej umowy o pracę, gdyż te kwestie były

przedmiotem postępowania w sprawie [...]”. Zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. jest więc nieuzasadniony.

Skutkiem ustalenia w toku procesu sądowego braku przyczyn nietoczących pracownika, które uzasadniałyby wypowiedzenie powodowi umowy o pracę, musi być uznanie bezpodstawności wypłaty odprawy pieniężnej, skoro świadczenie to przysługuje wówczas, gdy rozwiązanie umowy o pracę następuje właśnie z tych przyczyn. Wyrok sądu zasądający na rzecz pracownika odszkodowanie z tytułu tego rodzaju niezgodności z prawem oświadczenia woli pracodawcy przesądza zatem o konieczności zakwalifikowania wypłaconej pracownikowi odprawy jako świadczenia nienależnego, oznacza bowiem stwierdzenie odpadnięcia istniejącej w chwili ustania stosunku pracy podstawy do wypłaty tej należności (art. 410 § 2 k.c.). Świadczenie mające charakter nienależnego powinno być zaś zwrócone osobie, która dokonała jego wypłaty (art. 410 § 1 k.c. w związku z art. 405 k.c.).

Stan faktyczny ustalony w tej sprawie odpowiada wprost opisanemu powyżej. Strona powodowa wypowiedziała skarżącej umowę o pracę zawartą na czas nieokreślony z powołaniem się na przepisy ustawy o zwolnieniach grupowych i wypłaciła jej w związku z tym odprawę pieniężną w dniu rozwiązania stosunku pracy. W toku postępowania sądowego ustalono pozorność takiej przyczyny decyzji pracodawcy, czego skutkiem było zasądzenie na rzecz pracownicy odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę. Jak zaś słusznie podkreślono w wyrokach Sądu Najwyższego z 3 października 2005 r., III PK 82/05 (OSNP 2006 nr 15-16, poz. 239) i 5 października 2007 r., II PK 29/07 (M.P.Pr. 2008 nr 1), odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę na podstawie ustawy o zwolnieniach grupowych i odprawa pieniężna wypłacana z tytułu takiego zwolnienia to dwie odrębne instytucje prawne, a prawo do nich powstaje w ściśle określonych przypadkach. Z logicznego punktu widzenia pomiędzy zakresami zastosowania obu regulacji zachodzi relacja alternatywy rozłącznej. Jeśli bowiem pracodawca rozwiązał umowę na podstawie ustawy o zwolnieniach grupowych i przyczyny wypowiedzenia są prawdziwe, to powstaje obowiązek zapłaty odprawy. W takiej sytuacji pracownik nie nabywa prawa do odszkodowania z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę z tej przyczyny. Jeśli zaś przyczyny, o których mowa w powołanej regulacji, są nieprawdziwe, to wówczas pracownik nabywa uprawnienia wskazane w art. 45 k.p., tracąc jednocześnie prawo do świadczeń na podstawie ustawy o zwolnieniach grupowych. A zatem Sąd drugiej instancji prawidłowo przyjął, że zasądzenie na rzecz

pracownika odszkodowania w związku z ustaleniem braku przyczyn niedotyczących pracownika do wypowiedzenia mu umowy o pracę jest równoznaczne z koniecznością stwierdzenia, iż odpadła podstawa do wypłaty odprawy pieniężnej, w związku z czym przybrała ona charakteru świadczenia nienależnego w myśl art. 410 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., które pozwana obowiązana była zwrócić pracodawcy stosownie do treści art. 410 § 1 k.c. w związku z art. 405 k.c. w związku z art. 300 k.p. W konsekwencji nie ma żadnych przesłanek do stwierdzenia, ażeby Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 410 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., wobec czego zarzut naruszenia tego przepisu nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; jest więc związany granicami skargi kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami, co oznacza, że nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego, jedynie na marginesie zwraca uwagę, że zgodnie z art. 411 pkt 1 k.c., nie można żądać zwrotu świadczenia, jeżeli spełniający je wiedział, że nie był do niego zobowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu albo w celu uniknięcia przymusu lub w wykonaniu nieważnej czynności prawnej. W kontekście tej regulacji, w sytuacji, gdy przyczyna niedotycząca pracownika wskazana w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę okazuje się pozorna, rozważyć więc należałoby, czy pracodawca nie miał świadomości, że nie był do wypłaty odprawy zobowiązany, skoro świadczenie to przysługuje w razie rozwiązania stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika, które w dacie wypowiedzenia umowy o pracę faktycznie nie zachodziły. Kwestia ta w niniejszej sprawie uchyla się jednak spod kontroli kasacyjnej z uwagi na brak zarzutu naruszenia art. 411 pkt 1 k.c. przy wskazanym wyżej związaniu Sądu Najwyższego granicami skargi kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c.).

=====